

Faddergave havde skænket deres Plads her i Tinget og siden ødslet sin Beskyttelse paa og delt sin Hæder med i sine Velmagtsdage. Nu viste de Hunde ham ganske aabenlyst deres Had!

Højskoleforstander Aleksandersen, der allerede et Par Gange havde vakt Opmærksomhed med dristige Afbrydelser, raabte efter hans sidste Ord: »Bagvaskelse!« — Han sendte ham et Lyn med Øjnene, men tav. Han vovede ikke at udslynge det Svar, der brændte hans Tunge. Han bed Tænderne sammen af Frygt for at slippe sin Lidenskab løs nu, da der var baade Skrig og Hulken i hans Sind.

Lidt efter sluttede han sin Tale, fordi han følte sig svimmel. Kort samlede han, hvad han havde sagt, i en Opfordring til at nedstemme Ministeriet, der skammeligt havde misbrugt Folkets Tillid og forraadt dets helligste Sag.

Fra Tilhørerne havde man under Slutningen af hans Tale ikke hørt en Lyd. Alle sad spændt optaget af at følge Røret i Salen, var lutter Øjne og Øre for ikke at gaa tabt af den mindste Afbrydelse. Men i samme Øjeblik, Enslev sluttede, skiftede Billedet om. Det var nu fra Rækkerne i Loger og Galleri, at der steg et Brus af Bevægelse, hvorimod Livet i Salen stivnede som ved Berøringen med en Kommandostav. Da han gik ned fra Talerstolen saae man, at han var uhyggeligt bleg.